

hvad Stiftsprovsten højlig beklagede. For — ikke sandt? — det er jo vedblivende Deres Standpunkt?“

„Ja.“

„De kan slet ikke tænke Dem Muligheden af at lade Dem overtale til at forsøge med et andet — et nyt og godt — Præstekald?“

„Nej.“

„Og hvorfor egentlig ikke?“

„Fordi jeg ikke vilde kunne det uden at krænke Sandhedsforholdet enten til Gud eller til Menneskene.“

„Fordi De anser den bestaaende Kirkes Lære for en Vranglære?“

„Fordi jeg i den har fundet mere af Heden-
skabets Udadvendthed end af Kristendommens Inder-
lighed . . . ja.“

„Hør nu en Gang, Hr. Pastor Hansted!“ tog Pateren til Orde efter nogle Øjeblikkes Betænkning, idet han standsede foran ham med begge Hænderne i Siden. „Jeg er tyve Aar ældre end De, saa jeg har vel Lov til at bruge lidt Frisprog over for Dem. Jeg vil da allerførst bemærke, at jeg ogsaa en Gang i mine unge Dage har siddet og gransket mig svedt og svimmel i Mester Eckardt, Johan Tauler, Søren Kierkegaard, og hvad nu alle de andre kanoniserede *Salto mortale*-Akrobater hedder,